

Fiche: begrotingswetten

Versie 20 februari 2025, Ministerie van Financiën, Begrotingszaken/BBH

Begrotingswetten (Begrotingsbeheersinstrument)

De jaarlijkse totstandkoming van begrotingswetten vormt voor de Staten-Generaal een belangrijke fase in de uitoefening van het budgetrecht. *Zie ook het 'Fiche budgetrecht'*. Doordat begrotingen als wetten zijn vormgegeven, wordt gegarandeerd dat het parlement wordt betrokken bij de uitgaven en ontvangsten van het Rijk. De voorbereiding van begrotingswetten vormt tevens het startpunt van het begrotingsbeheer. In dit fiche worden de soorten begrotingswetten, de van toepassing zijnde relevante regelgeving en de actoren die bij de totstandkoming van de begrotingswetten zijn betrokken beschreven.

Artikel 105, eerste lid, van de Grondwet bepaalt dat de begrotingen *van de ontvangsten en uitgaven* bij de wet (in de vorm van een begrotingswet) worden vastgesteld. Artikel 65 van de Grondwet regelt de begrotingen jaarlijks uiterlijk op de derde dinsdag in september worden ingediend bij de Staten-Generaal. Begrotingswetten zijn wetten waarmee de tabellen met de ramingen van de verplichtingen, de uitgaven en de ontvangsten van het Rijk voor een bepaald begrotingsjaar worden vastgesteld. De tabellen, zogenaamde begrotingsstaten op grond van artikel 2.5 van de CW 2016.

Tot de rijksbegroting behoren:

- a. de departementale begrotingen en
- b. de niet-departementale begrotingen

Zie ook artikel 2.1, van de CW 2016.

De niet departementale begrotingen zijn:

- de begrotingen van de Hoge Colleges van Staat, zoals de Algemene Rekenkamer en de Staten-Generaal;
- begrotingen van de Nationale Schuld, de Koning, Koninkrijksrelaties;
- de programmabegrotingen, zoals de begroting voor de Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking (artikel 2.12 van de CW 2016);¹
- de begrotingsfondsen (artikel 2.11 van de CW 2016).

Een begrotingsstaat wordt afzonderlijk bij wet vastgesteld. Als uitzondering hierop is het ook mogelijk om twee of meer begrotingsstaten waarvoor één vakminister verantwoordelijk is in één wet te laten vaststellen (zie artikel 2.3, tweede 2, van de CW 2016), zoals een departementale begrotingsstaat en de begrotingsstaat van een begrotingsfonds samen in één begrotingswet. Een voorbeeld is de begroting van De minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit waarin de begroting van het Diergezondheidsfonds.

Een begrotingswetsvoorstel volgt de route van een gewoon wetsvoorstel, namelijk: interdepartementale voorbereiding, behandeling in een onderraad en de ministerraad, advisering door de Raad van State, behandeling en vaststelling door de Tweede Kamer en vervolgens de Eerste Kamer. Wijzigingen van de begrotingen volgen een iets andere route; de suppletioire begrotingen hoeven op basis van artikel 19 van de Wet op de Raad van State niet aan de Raad van State te worden voorgelegd. De suppletioire begrotingen worden niet behandeld in de ministerraad, tenzij in overleg tussen het vakdepartement en het ministerie van Financiën wordt besloten een specifiek suppletioir begrotingswetsvoorstel (bijvoorbeeld in verband met een belangrijk geschilpunt) wel voor te leggen aan de ministerraad. In beginsel worden alleen de concept-Miljoenennota, de concept-Voorjaarsnota en de concept-Najaarsnota in de ministerraad behandeld.

¹ Een programmabegroting is een aparte begroting voor de uitvoering van een specifiek beleidsprogramma door een minister zonder portefeuille.

Disclaimer:

*Dit fiche is een informatief document ter toelichting van enkele comptabele onderwerpen. Het dient dus alleen als hulpmiddel en heeft **geen** status van juridische regelgeving of bestuurlijke afspraak.*

Een belangrijk onderscheid tussen een begrotingswet en andere wetten is dat begrotingswetten alleen betekenis hebben in het verkeer tussen regering en Staten-Generaal; burgers of bedrijven kunnen er geen directe rechten aan ontleen.

De totstandkoming van begrotingswetten verloopt op basis van de CW 2016 volgens een vast tijdschema dat verder is uitgewerkt in de Regeling begrotingsvoorschriften (RBV). De RBV regelt de data voor de indiening van de begrotingswetsvoorstellen, de suppletoire begrotingswetsvoorstellen en de bijbehorende budgettaire nota's bij het Ministerie van Financiën (afdeling Begrotingsbeheer, BBH). Tevens bevat de RBV-modellen over de presentatie van de ontwerpbegrotingen, de suppletoire begrotingen en de jaarverslagen van de ministeries, begrotingsfondsen etc. Deze modellen worden door de ministeries gebruikt bij het opstellen van de begrotings- en verantwoordingsstukken.

Tot het moment dat de regering de begrotingen die door het parlement zijn goedgekeurd heeft bekrachtigd wordt gesproken van begrotingswetsvoorstellen en ontwerpbegrotingen. Na de bekrachtiging door de regering wordt er gesproken over begrotingswetten of vastgestelde begrotingen.

De behandeling van de ontwerpbegroting kan, zolang over het begrotingswetsvoorstel nog niet is gestemd door de Tweede Kamer, aanleiding geven tot het aanbrengen van wijzigingen. Aan de kant van de regering gebeurt dat via nota's van wijziging die door de betreffende minister worden opgesteld. Aan de zijde van de Tweede Kamer worden wijzigingen in de begrotingswetsvoorstellen via amendementen gerealiseerd, die vervolgens door de Tweede Kamer moeten worden aangenomen via stemmingen.

Soorten begrotingsvoorstellen worden hieronder onder het kopje '*Relevante aspecten voor financiële beheersing en financieel beheer*' nader uitgewerkt.

Relevante regelgeving

Relevante rijksbreed geldende regelgeving, handleidingen, toetsingskaders en informatieve documenten e.d. zijn via Handboek (administratie, financiële informatie rijksoverheid (HAFIR) te raadplegen: <https://wettenpocket.overheid.nl/>

- Grondwet: artikelen 65 en 105, eerste lid;
- Comptabiliteitswet 2016; artikelen 2.1, 2.2, 2.3, eerste en tweede lid, 2.5, 2.23 2.24, 2.26 en 2.40;
- Regeling Rijksbegrotingsvoorschriften (RBV);
- Begrotingsregels.²

Relevante aspecten voor financiële beheersing

De belangrijkste aspecten voor het onderhavige onderwerp aankruisen en kort toelichten.

☐ Administratie	☒ Begrotingsbeheer
☐ Audit	☒ Begrotings- en verantwoordingsproces
☒ Autorisatie/budgetrecht	☐ Financieel beheer
☒ Beleidscontrol	☐ Materieelbeheer
☐ Beleidsuitvoering	☒ Ministeriële verantwoordelijkheid

Autorisatie/budgetrecht

Begrotingswetten zijn aan de goedkeuring (autorisatie) van het parlement onderhevig. Door het vaststellen van de (suppletoire) begrotingswetten autoriseert het parlement de maximumbedragen die het kabinet mag besteden aan het voeren van het beleid en het aangaan van financiële verplichtingen en het doen van uitgaven.

De autorisatie van de begrotingswetsvoorstellen door de Staten-Generaal betreft formeel enkel de raming voor het komende jaar. Met het vaststellen van de begrotingswetsvoorstellen verlenen de Staten-Generaal aan de betrokken ministers autorisatie tot het doen van de in de begroting

² Zie voor de begrotingsregels <https://www.rijksfinancien.nl/sites/default/files/hafir/bestuurlijke-regels/Begrotingsregels-kabinet-Schoof-2024-2028.pdf>

Disclaimer:

*Dit fiche is een informatief document ter toelichting van enkele comptabele onderwerpen. Het dient dus alleen als hulpmiddel en heeft **geen** status van juridische regelgeving of bestuurlijke afspraak.*

opgenomen 'maximum' uitgaven en verplichtingen (dus geen plicht tot uitgeven) voor het betreffende begrotingsjaar. De meerjarenramingen, opgenomen in de memorie van toelichting bij een begrotingswetsvoorstel worden niet door het parlement geautoriseerd. De Nederlandse begrotingen kennen jaarlijkse (en dus geen meerjarige) begrotingen (artikel 105 Grondwet). *Zie ook het 'fiche budgetrecht' en het 'fiche budgettaire nota's'.*

Beleidscontrol

Begrotingen zijn een politiek verantwoordingsinstrument. Door middel van de begrotingen wordt jaarlijks het gehele beleid van de ministers aan de politieke toets van het parlement onderworpen. De begrotingen bevatten daartoe per begrotingsartikel informatie over de beoogde doelstellingen, de doelgroepen, de in te zetten beleidsinstrumenten, de tijdsplanning en de beschikbare of noodzakelijke budgetten voor het beleid.

Begrotingsbeheer

Begrotingen zijn een budgettaire beheerinstrument. De begrotingswet als budgettaire beheersinstrument houdt in dat de begrotingswet per begrotingsartikel – en via de toelichting vaak per onderdeel van een begrotingsartikel – aangeeft welke budgetten voor welke doelstellingen en instrumenten beschikbaar zijn (zie de tabellen *Budgettaire gevolgen van beleid* in de toelichtingen van de begrotingswetten). Bij de uitvoering van de begrotingswetten zijn de bewindspersonen aan die budgetten gebonden; het zijn maximumbedragen die op artikelniveau (artikel 2.3, derde lid, van de CW 2016) zonder medewerking van de Staten-Generaal niet mogen worden gewijzigd. De budgettaire beheersing wordt bereikt door elke begrotingswet jaarlijks met toepassing van de begrotingsregels te binden aan een uitgavenkader voor (het saldo van) de uitgaven en de niet-belastingontvangsten. Tijdens de uitvoering van de begrotingswet wordt dat kader gerespecteerd. De kaders van alle begrotingswetten tezamen bepalen met de belastingontvangsten de raming van het begrotingssaldo dat getoetst wordt aan de Europese begrotingsregels.

Begrotings- en verantwoordingsproces

Begrotingswetsvoorstellen vormen samen met de bijbehorende budgettaire nota's (Miljoenennota, Voorjaarsnota, Najaarsnota en Financieel Jaarverslag van het Rijk) een belangrijk onderdeel van het begrotings- en verantwoordingsproces. Het begrotingsproces bevat het opstellen van alle begrotingswetsvoorstellen, budgettaire nota's en de afstemming met de betrokken actoren. Begrotingsverantwoording bevat de fase van de uitvoering van de begroting aan de hand van de (suppletore) begrotingen en de budgettaire nota's. Door de Kamers tijdens en na afloop van het begrotingsjaar te informeren over het voorgenomen budgettaire, financiële beleid en over de uitvoering daarvan verantwoorden de ministers zich. De begrotingscyclus wordt afgesloten met de dechargeverlening (artikel 2.40 CW2016) door de Staten-Generaal aan de hand van: de jaarverslagen, het Financieel jaarverslag van het Rijk, slotwetsvoorstellen en de Saldibalans van het Rijk per 31 december van dat begrotingsjaar.

Ministeriële verantwoordelijkheid

De ministeriële verantwoordelijkheid voor een begrotingswet komt tot uitdrukking door de ondertekening van de wet. Bij de indiening van een (suppletoir) begrotingswetsvoorstel ondertekent de betrokken minister daartoe de memorie van toelichting. Is de wet door de Staten-Generaal vastgesteld, dan ondertekent eerst de Koning de wet en daarna contrasigneert de minister de wet. Zijn er meer ministers bij een beleidsaangelegenheid betrokken – vaak is dan één minister beleidsverantwoordelijk en een andere minister geheel of gedeeltelijk verantwoordelijk voor de beleidsuitvoering – dan worden de voor die beleidsaangelegenheid noodzakelijke middelen opgenomen in de begroting van de beleidsverantwoordelijke minister en in beginsel niet in de begroting van de beleidsuitvoerende minister. Bij begrotingsfondsen en programmabegrotingen kan het voorkomen dat meer dan één minister ondertekent; er zal dan sprake zijn van een beleidsmatige medebetrokkenheid dan wel van een medebetrokkenheid bij de bedrijfsvoering van de mede-ondertekenende minister.

Soorten begrotingswetsvoorstellen in de begrotingscyclus

1) Oorspronkelijke begrotingswetsvoorstellen

De begrotingswetsvoorstellen worden tegelijk met de Miljoenennota ingediend. Een begrotingswetsvoorstel (de ontwerpbegroting) bestaat uit het wetslichaam, met als bijlage daarbij een of enkele begrotingsstaten en een memorie van toelichting (MvT). Het wetslichaam bevat een aantal wetsartikelen die de vaststelling van de begrotingsstaat en de inwerkingtreding van de wet

Disclaimer:

*Dit fiche is een informatief document ter toelichting van enkele comptabele onderwerpen. Het dient dus alleen als hulpmiddel en heeft **geen** status van juridische regelgeving of bestuurlijke afspraak.*

regelen. De MvT behoort weliswaar bij het begrotingswetsvoorstel, maar maakt formeel geen deel van de wet uit. De Kamers stemmen immers niet over de MvT. De MvT bestaat uit twee hoofdonderdelen: een toelichting bij de wetsartikelen (het wetslichaam) en een toelichting bij de begrotingsartikelen in de begrotingsstaten (begrotingstoelichting).

2) Reguliere suppletoire begrotingswetsvoorstellen (begrotingswijzigingen)

De door de Staten-Generaal vastgestelde oorspronkelijke begrotingswetten kunnen conform artikel 2.26 van de CW 2016 worden gewijzigd. Het begrotingsproces kent de volgende reguliere wijzigingen van de begrotingswetten:

- de eerste suppletoire begrotingswetsvoorstellen, deze worden met de bijbehorende Voorjaarsnota uiterlijk op 1 juni van het begrotingsjaar ingediend. De eerste suppletoire begrotingswetten wijzigen de oorspronkelijk vastgestelde begrotingswetten en sluiten dus hierop aan;
- de september suppletoire begrotingswetsvoorstellen over het lopend begrotingsjaar, worden gelijktijdig met de ontwerpbegrotingswetten van t+1 ingediend bij Prinsjesdag. Met uiterlijke indiening voor de Prinsjesdag van het begrotingsjaar, qua tijd als tweede moment aangeduid, is in 2023 bij wijze van proef gestart. Momenteel wordt onderzocht of en hoe het begrotingsproces hierop voor de toekomst aangepast kan worden. De september suppletoire begrotingswet is daarom nog niet in de CW verankerd. Het doel van de centrale suppletoire begroting is om het veelvuldig indienen van afzonderlijke wijzigingen van de ontwerpbegroting door de vakministers te voorkomen, tijdige autorisatie van het parlement voor nieuw beleid en na Voorjaarsnota mogelijk te maken. Ook om meer rust in het begrotingsproces te bevorderen. Naast bovenstaande reguliere momenten is het mogelijk om buiten die momenten om de begrotingen te wijzigen. Dit gebeurt door middel van uitzonderlijke incidentele suppletoire begrotingswetsvoorstellen (ISB's);
- de tweede suppletoire begrotingswetsvoorstellen, deze worden met de bijbehorende Najaarsnota uiterlijk op 1 december van het begrotingsjaar ingediend. De tweede suppletoire begrotingswetten sluiten aan bij de wijzigingen van de vastgestelde ontwerpbegrotingen.

3) ISB's

Naast de reguliere wijzigingen van de begrotingswetten kent de praktijk ook een incidentele begrotingswetswijziging. Er is hier sprake van als er bijvoorbeeld tussen de ontwerpbegrotingswet en de tweede suppletoire begrotingswet een extra suppletoir begrotingswetsvoorstel wordt ingediend.

Incidentele begrotingswetswijzigingen kunnen bijvoorbeeld voortkomen uit onverwachte grote of bijzondere beleidswijzigingen die meer geld gaan kosten dan in de begroting voor het beleid is geraamd, zoals bij aanschaf van twee schilderijen van Rembrandt door het kabinet.

Het betreft beleidswijzigingen die niet kunnen wachten tot de besluitvorming over de reguliere suppletoire wetten. Deze incidentele begrotingswetsvoorstellen worden, net zoals alle begrotingswetsvoorstellen, voor de uitvoering van deze beleidswijziging, via de Minister van Financiën aan de Tweede Kamer en de Eerste Kamer ter goedkeuring voorgelegd, zodat deze de mogelijkheid hebben daarop te reageren. In het incidentele begrotingswetsvoorstel worden de redenen en de consequenties van deze beleidsaanpassing toegelicht. Een voorbeeld van incidentele begrotingswijzigingen waren de Incidentele suppletoire begrotingswetsvoorstellen samenhangende met de departementale herindeling, waartoe het Kabinet-Rutte III in 2017 besloot. Andere voorbeelden zijn de nationalisatie van SNS, de aanschaf van het Rembrandt schilderij en de extra uitgaven ten behoeve van coronamaatregelen tussen 2020-2022

ISB's kunnen in uitzonderlijke situaties worden ingediend, indien extra verplichtingen of uitgaven als aanvulling op de vastgestelde begrotingswetten nodig zijn. Dit gebeurt vóór, tussen of na indiening van de 1^e, 2^e en de september suppletoire begrotingswijzigingen. Deze mogelijkheid bestaat, omdat het niet altijd wenselijk is voor het kabinet om te wachten tot deze reguliere momenten.

4) Slotwetsvoorstellen

De slotwetsvoorstellen worden overeenkomstig artikel 2.30 (slotverschillen) van de CW 2016 opgesteld en worden samen met de departementale jaarverslagen en het Financieel Jaarverslag van het Rijk (artikel 2.35 CW van de 2016) aangeboden. Per begrotingswet wordt jaarlijks een

Disclaimer:

*Dit fiche is een informatief document ter toelichting van enkele comptabele onderwerpen. Het dient dus alleen als hulpmiddel en heeft **geen** status van juridische regelgeving of bestuurlijke afspraak.*

slotwet opgesteld. Slotwetsvoorstellen bevatten de stand van de vastgestelde oorspronkelijke begrotingen, de mutaties van de eerste, tweede, september en eventuele incidentele suppletoire begrotingen, de realisaties in het begrotingsjaar, de slotwetverschillen aan het eind van het begrotingsjaar. De slotwet is uitsluitend bedoeld voor het verwerken van beleidsarme begrotingswijzigingen, zoals de mutaties van boekhoudkundige aard, mutaties voortvloeiend uit controlebevindingen en exogene uitvoeringsmutaties die niet in de tweede suppletoire begroting konden worden verwerkt. De slotwet mag dus geen beleidsmatige mutaties bevatten. Voor beleidsmatige mutaties is namelijk altijd autorisatie vooraf noodzakelijk.

Mochten er in de periode november tot en met december van het begrotingsjaar, nadat het tweede suppletoire begrotingswetsvoorstel samenhangende met de Najaarsnota, bij de Tweede Kamer is ingediend, nog beleidsmatige of politiek relevante mutaties optreden, dan worden die mutaties zo spoedig mogelijk bij nota van wijziging in het tweede suppletoire begrotingswetsvoorstel verwerkt. Mocht dat, gelet op de stand van de behandeling door de Tweede Kamer van die suppletoire begroting, niet meer mogelijk zijn, omdat de begroting al door de Tweede Kamer is goedgekeurd en al bij de Eerste Kamer ligt, dan worden die beleidsmatige mutaties zo spoedig mogelijk bij brief aan de Tweede Kamer en de Eerste Kamer gemeld. Artikel 2.28 CW 2016 schrijft voor dat deze zogenoemde veegbrief uiterlijk drie dagen voor het kerstrees van de Tweede Kamer naar beide Kamers moet worden gestuurd. In die brief wordt aangegeven dat de betrokken beleidsmatige wijziging alsnog formeel in de slotwet zal worden verwerkt. Hierdoor wordt in de geest van het budgetrecht gehandeld. Wanneer deze briefprocedure niet wordt toegepast, bestaat het risico dat de betrokken uitgaven als onrechtmatig worden aangemerkt. Het is belangrijk dat deze incidentele begrotingswijzigingen tijdig voorgelegd worden aan de Staten-Generaal. De slotwetsvoorstellen worden in beginsel jaarlijks op de derde woensdag van mei - na afloop van het begrotingsjaar aan de Tweede Kamer aangeboden (2.39 van de CW 2016).

Betrokkenheid vakdepartementen

Directie FEZ toetst de concept-beleidsartikelen aan de beleidsmatige en budgettaire aspecten (is er voldoende budget beschikbaar? Wordt er binnen de meerjarenraming gebleven?) en consolideert per directoraat-generaal de geaggregeerde informatie. Vervolgens stelt directie FEZ het begrotingswetsvoorstel op dat vervolgens ter beoordeling aan de IRF wordt voorgelegd.

Betrokkenheid Inspectie der Rijksfinanciën van het Ministerie van Financiën (IRF)

De IRF toetst per begrotingswetsvoorstel of suppletoire begrotingswetsvoorstel of dit inhoudelijk voldoet aan de vastgestelde uitgaven- en ontvangstenkaders in de begrotingsregels van het kabinet.

Betrokkenheid Ministerraad (MR)

De ontwerp-begrotingswetsvoorstellen worden behandeld in de MR. De suppletoire begrotingswetsvoorstellen (inclusief de slotwetsvoorstellen) worden in beginsel niet in de MR behandeld, tenzij in overleg tussen het vakdepartement en Financiën wordt besloten een specifiek suppletoir begrotingswetsvoorstel, bijvoorbeeld in verband met een belangrijk geschilpunt, wel voor te leggen aan de MR.

Betrokkenheid Raad van State (RvS)

De begrotingswetsvoorstellen worden ter advisering aan de Afdeling advisering van de RvS aangeboden. De RvS toetst en adviseert de regering en de Staten-Generaal o.a. over de beleidsanalytische, juridische en wetstechnische kwaliteit van alle wetgeving. Op het advies van de RvS volgt een reactie van de minister, het zogenaamde Nader rapport, formeel gericht aan de Koning, voorzitter van de RvS, en eventueel een aanpassing van het begrotingswetsvoorstel. Na deze adviesronde van de RvS worden de begrotingswetsvoorstellen met de bijbehorende MJN aan de Staten-Generaal aangeboden. Suppletoire begrotingswetsvoorstellen worden **niet** voor advies aan de Raad van State voorgelegd. Deze zijn in artikel 19 van de Wet op de RvS uitgezonderd.

Betrokkenheid Tweede Kamer (TK)

Tegelijk met de toelichting (MJN) worden de *begrotingswetsvoorstellen*³ op Prinsjesdag aan de TK aangeboden. De TK autoriseert de begrotingsvoorstellen al dan niet na amendering. In theorie kan

³ Zie www.rijksfinancien.nl/rijksbegroting voor de begrotingswetten en nota's.

Disclaimer:

*Dit fiche is een informatief document ter toelichting van enkele comptabele onderwerpen. Het dient dus alleen als hulpmiddel en heeft **geen** status van juridische regelgeving of bestuurlijke afspraak.*

de TK de begrotingswetsvoorstellen verwerpen. De begrotingswetsvoorstellen worden, net als gewone wetsvoorstellen, door de Tweede Kamer in enkele stappen behandeld.

De TK houdt in beginsel eerst een schriftelijke vragenronde en daarna een mondeling overleg met de betreffende Kamercommissie, waarin moties en amendementen worden ingediend. Over ieder amendement, over de onderdelen van het wetsvoorstel en tot slot over het begrotingswetsvoorstel als geheel wordt plenair gestemd. Ook over de moties die wensen voor beleidswijzigingen bevatten wordt plenair gestemd. Aangenomen amendementen leiden tot wijzigingen van het begrotingswetsvoorstel. Of een door de Kamer aangenomen motie wordt uitgevoerd is aan de betrokken minister, zo nodig afgestemd in het kabinet.

Betrokkenheid Eerste Kamer (EK)

Ook in de EK wordt in beginsel eerst een schriftelijke ronde gehouden en daarna eventueel een mondeling debat met stemming. De EK kan de begrotingswetsvoorstellen slechts aannemen of verwerpen; de EK heeft geen recht tot wijziging (amenderen). Na vaststelling door de EK wordt de begrotingswet ondertekend door de Koning en gecontrasigneerd door de verantwoordelijke minister.

Uitgangspunt is dat de begrotingswetsvoorstellen vòòr 1 januari van het betrokken begrotingsjaar (jaar t) door het parlement worden geautoriseerd (artikel 2.24 van de CW 2016) en door de regering worden bekrachtigd. Indien dit niet lukt zijn de ministers nog niet geautoriseerd om de begroting uit te voeren en uitgaven te verrichten. Om te voorkomen dat leidt tot stagnatie wordt in de artikelen 2.25 en 2.27 van de CW 2016 onderscheid gemaakt tussen lopend beleid en nieuw beleid. Deze artikelen regelen dat lopend beleid in dat geval terughoudend mag worden uitgevoerd, zolang een begrotingswetsvoorstel nog niet is vastgesteld. Nieuw beleid wordt niet uitgevoerd, tenzij het niet in het belang van het Rijk is en de betreffende minister de beide Kamers daarover heeft geïnformeerd en beide Kamers van oordeel zijn dat zij zich deugdelijk geïnformeerd achten. Zie voor meer informatie het Fiche budgetrecht over de artikelen 2.25 en 2.27 CW 2016.⁴

⁴ [Fiche-budgetrecht-artikel-2.25-en-2.27-tweede-lid-CW-Definitief-14-mei-2024.pdf \(rijksfinancien.nl\)](#)

Disclaimer:

*Dit fiche is een informatief document ter toelichting van enkele comptabele onderwerpen. Het dient dus alleen als hulpmiddel en heeft **geen** status van juridische regelgeving of bestuurlijke afspraak.*